

учителът и накара всички, които се пързалиха, да се събуят боси и ги нареди върху пързалката. Стояха тия деца цѣлѣ част боси върху леда и го стопиха съ топлитѣ си крака.

И азъ виждахъ всичко това и търпѣхъ. Пъкъ и какво ли бихъ азъ помогналъ, когато търпѣха и учители, и ученици, и родители, и граждани!...

Единъ день въ началото на есенъта влѣзе въ училището напетъ хубавъ момъкъ, облѣченъ въ нови дрехи. Влѣзе въ нашата стая веселъ, засмѣнъ...

— Ето я моята първа стая, — рече той.

— Милко! Мой Милко, първиятъ ми ученикъ! — извикахъ си азъ. Той говорѣше съ своя старъ учителъ.

Цѣлъ се разтреперахъ отъ радостъ, когато се обърна къмъ насъ чиноветѣ.

— Дали ще ме познае? — пошепнахъ си съ разтупкано сърдце.

А Милко се доближи, погледа ме, помилва ме и извика радостенъ:

— А, ето и моятъ първи приятелъ! Ахъ, колко е остарѣлъ! А какъвъ бѣше новъ, чистъ, когато седнахъ първи пжтъ върху него!...

Помилва ме още еднажъ и азъ усѣтихъ, какъ насъбралата се въ душата ми мжка се стопи, както се топи буца ледъ подъ слънчевитѣ лжи.

Отъ разговора на Милко и неговия учителъ разбрахъ, че Милко е училъ и въ други градове и въ други училища и сега иде учителъ въ нашето училище... Азъ не знаехъ отъ радостъ на кое небе се намирахъ... Значи, ще виждамъ всѣки день моя любимъ ученикъ!

Започна учебната година, радостна за менъ учебна година, защото Милко влѣзе съ ученицитѣ си да учи въ нашата стая. Милко бѣше веселъ, засмѣнъ. Той пѣеше, свирѣше съ цигулка и изведнажъ всички ученици го обикнаха. Когато засвирѣше съ цигулката си, струваше ми се, че и дърветата, и камънитѣ разиграваше... И го обикнаха и децата отъ другитѣ отдѣления. И се понесе отъ уста на уста името на учителъ Милко изъ цѣлия градъ.

А старитѣ учители се мусѣха и не знаеха какво да правятъ. Тѣ почнаха да си шушукатъ: